

Aase Olesen (RV):

På det radikale venstres vegne vil jeg gerne takke ministeren for redegørelsen og også for, at den er kommet så betids frem. Det er en stor hjælp, ikke mindst til nye medlemmer af dette ting.

Jeg vil gerne tage udgangspunkt i ministerens slutbemærkninger, hvoraf det fremgik, at uanset den effektive politimæssige indsats og det velfungerende behandlingsapparat erkender regeringen, at der ikke findes effektive metoder til at hjælpe de hårdst ramte af de mellem 6.000 og 9.000 narkomaner, der findes i Danmark i dag. Ministeren bruger i beskrivelsen af den aktuelle situation udtrykket »meget alvorligt« om de ældre narkomaners forhold, og jeg vil derfor gerne begynde med at spørge, om ministeren kan bekræfte, at narkodødsfaldenes antal er vokset fra 70 i 1977 til 87 i 1978, og at vi har passeret de 100 i indeværende kalenderår.

Jeg tror, de fleste partier her i dag er i samme situation som indenrigsministeren. Vi anerkender, at der er gjort en overordentlig stor indsats på dette område både fra politiet og de sociale myndigheder, men vi må samtidig se i øjnene, at vi over for de sværeste tilfælde af narkotikamisbrug står magtesløse, og at det kun i meget ringe grad er lykkedes at slå ned på de økonomiske bagmænd i handelen med de hårde narkotika.

Det radikale venstre erkender, at den politimæssige opgave er uhyre vanskelig, og jeg vil derfor gerne spørge justitsministeren: er der efter regeringens opfattelse tilstrækkelige ressourcer i politiet til det arbejde, der skal foregå i de narkoramte miljøer? Jeg tænker ikke her på mandskab til razziaer, eftersøgninger og opklaringer, men på det daglige samarbejde, der bør finde sted med socialforvaltningerne i de store byer, ikke mindst i København. Har vi ikke igennem de senere års økonomiske stramninger mere eller mindre bevidst umuliggjort politiets sociale arbejde – et arbejde, som måske er en af de væsentligste forudsætninger for, at det øvrige politiarbejde kan lykkes?

Derudover har jeg endnu et spørgsmål til justitsministeren. Redegørelsen indeholder intet om narkotikaproblemet i vore fængsler. Hvordan ser ministeren på det spørgsmål, og hvilke overvejelser gør man sig på regeringsplan for at opnå stoffri fængsler?

Jeg vil herefter vende mig til indenrigsministeren, der har ansvar for både oplysningsarbejdet og behandlingsapparatet. Først oplysningsarbejdet, som ministeren i sin redegørelse finder tilfredsstillende, for så vidt man kan konstatere, at tilgangen af nye, unge narkomaner er stagnerende. Jeg vil gerne spørge, om man i oplysningsarbejdet over for de helt unge i tilstrækkelig grad har fremhævet de meget farlige konsekvenser, der er af et blandet stofmisbrug. Lidt populært sagt er det jo sådan, at mens det normalt tager en lang årrække at udvikle alkoholisme, kan en tidligere narkoman blive uhelbredelig alkoholist på ganske få måneder. I hvilken grad mener ministeren at det kan blive nødvendigt at tage mere skrappe midler i anvendelse i propagandaen mod de hårde stoffer? Jeg kan ganske tilslutte mig fru Karen Thurøe Hansens beklagelse af, at man i dag ikke kan se filmen om narkomanen John og hans død. Selv om det er hårdt for alle de berørte, tror jeg, vi må satse på mere realistisk og direkte oplysning om, hvad det er, vi er oppe imod.

Dernæst spørgsmålet om behandlingsapparatet. Ministeren anvender vist udtrykket både om behandlingstilbuddene og behandlerne. Når vi nu må konstatere, at dette behandlingsapparat så ofte kommer til kort, er det så, fordi det netop er blevet mere et apparat end behandling? Er det, fordi narkomanerne i dette apparat er blevet mere klienter end mennesker i nød? Disse spørgsmål stilles ikke som en anklage mod de mange mennesker, der arbejder i behandlingssystemet. Tværtimod. Disse spørgsmål rejses ofte også af behandlerne selv. Men jeg rejser dem, fordi vi også fra politisk hold er nødt til at spørge os selv, hvad det egentlig er, vi gør på disse områder, og jeg rejser dem, fordi der i ministerens redegørelse er et udtryk, som jeg ikke har kunnet slippe, siden jeg læste det første gang i går. Under beskrivelsen af behandlingens mange faser anvender ministeren udtrykket, at man skal igennem en »sanering af klientens sociale situation«. Dette udtryk er sikkert et præcist og nøgternt udtryk i fagfolks mund, men når man som lægmand forsøger at forstå, hvorfor dette behandlingsapparat ikke slår til, kan man få den tanke, at forklaringen på en eller anden måde skal søges i det teknokratiske udtryk »sanering af klientens sociale situation«.